

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Συνέχεια τῆς Βασιλείσσης Μαργώ.]

[Ὅρα προηγούμενον φύλλον.]

— Ὅχι, εἶπεν ὁ πρίγκηψ· ἀπ' ἐναντίας, ἃς ἐπωφεληθῶμεν τῆς ἀπουσίας αὐτῶν.

— Ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης ἀπατᾶται, εἶπεν ὁ δ' Αὐριλὺ, διότι οὐδόλως ἀπῆλθον, ἀλλ' ἐπανῆλθον εἰς τὴν προτέραν κρύπτῃ των, ὡς Ὑμεῖς Αὐτὸς δύνασθε νὰ βεβαιωθῆτε· βλέπετε αὐτούς, Ἐξοχώτατε, εἰς τὴν γωνίαν τοῦ μεγάρου *Tourneil*;

Ὁ Φραγκίσκος παρετήρησε καὶ ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ δ' Αὐριλὺ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν.

— Λοιπόν, Ἐξοχώτατε, τί ἀποφασίζετε; ἠρώτησεν ὁ δ' Αὐριλὺ. Εἶμαι ἕτοιμος νὰ ὑπακούσω εἰς τὰς Ὑμετέρας προταγὰς, ἀλλὰ δὲν θεωρῶ φρόνιμον νὰ μείνωμεν ἐνταῦθα.

— Καὶ ὅμως εἵναι λυπηρὸν ν' ἀπολέσωμεν τὴν εὐκαιρίαν.

— Ἡ εὐκαιρία δύνανται νὰ εὐρεθῇ καὶ ἄλλοτε. Ἐλάθον ἤδη τὴν τιμὴν νὰ εἰπῶ εἰς τὴν Ὑμετέραν Ὑψηλότητα, ὅτι, κατὰ τὰς πληροφορίες μου, ἡ οἰκία ἔχει ἐνοικιασθῇ δι' ἑν ἔτος· γινώσκωμεν ὅτι ἡ κυρία κατοικεῖ εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα· εἰμεθα συνεννοημένοι μετὰ τῆς θαλαμηπόλου τῆς καὶ κατοχοῦ μὲς κλειδὸς τῆς θύρας τῆς οἰκίας. Φρονῶ, ὅτι, ἔχοντες τὰ πλεονεκτήματα ταῦτα, δυνάμεθα νὰ περιμένωμεν.

— Εἶσαι βέβαιος, ὅτι ἡ θύρα ἐνέδωκε;

— Βεβαιότατος· μετὰ τὴν τρίτην κλειδα εἰς ὧν ἐδοκίμασα.

— Ἀλήθεια, ἐκλείσας αὐτὴν πάλιν;

— Τὴν θύραν;

— Ναι.

— Ἀναμφιβόλως, Ἐξοχώτατε.

Μολονότι ὁ δ' Αὐριλὺ ἐτόνισε τὴν κατάφασίν του, ὁφείλομεν νὰ εἰπώμεν, ὅτι ἦτο μᾶλλον βέβαιος ὅτι ἠνέφξεν ἢ ὅτι ἐκλείσας τὴν θύραν. Οὐχ ἤττον, τὸ ὕψος αὐτοῦ διεσκέδασε πᾶσαν ἀμφιβολίαν τοῦ πρίγκηπος.

— Πλὴν, εἶπεν οὗτος, δὲν μὲν ἦτο δυσάρεστον ν' ἀντιληφθῇ ἐγὼ ὡς ἰδίος.

— Τί ἐκεῖνος πράττουσιν ἐκεῖ; Ἐξοχώτατε; Δύνανται νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ, ἀνευ φόβου νὰ πλανηθῶ; Ἐνδεσθούσιν. Ἄς ἀπέλθωμεν. Ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης ἔχει ἐχθροὺς· τίς οἶδε τί δύνανται νὰ ποιήσωσιν;

— Ἔστω ἃς ἀπέλθωμεν· συναίνω, ἀλλ' ὅπως ἐπιστρέψωμεν.

— Ὅχι ὅμως ἀπόψε, Ἐξοχώτατε.

— Δέχομαι ἃς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ μέγαρον, ὅπου θὰ ἐπανεύρωμεν τὸν Βουσύ, ὅστις θὰ ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸν κατηραμένον ἐκεῖνον γάμον· ἴσως εὖρε καμμίαν ἀφορμὴν καὶ θὰ ἐφόνευσεν ἢ θὰ φονεύσῃ αὐριόν τινα τῶν εὐνοουμένων, τὸ ὅποῖον πολὺ θὰ μ' εὐαρεστήσει.

— Λοιπόν, Ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ δ' Αὐριλὺ, ἃς ἐλπίζωμεν εἰς τὸν Βουσύ.

Ἀπῆλθον. Δὲν εἶχον ὅμως παρακάμψῃ τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Ζουῦ, ὅτε οἱ πέντε σύντροφοι εἶδον ἐρχόμενον ἀπὸ τοῦ ἄκρου τῆς ὁδοῦ *Τιζὼν* ἵππεξ, περιτετυλιγμένον δι' εὐρέος μανδύου.

— Αὐτὴν τὴν φορὰν εἶναι ἐκεῖνος, εἶπεν ὁ Κουέλος.

— Ἀδύνατον! εἶπεν ὁ Μωζιρόν.

— Διατί;

— Διότι εἶναι μόνος, ἐνῶ ἡμεῖς εἰχομεν ἀφήσει αὐτὸν μετὰ τοῦ Λιβαρότου, τοῦ δ' Ἀντρέξ καὶ τοῦ Ριβεῖρα, οἵτινεν δὲν ἤθελον ἐγκαταλείψῃ αὐτὸν μόνον.

— Καὶ ὅμως αὐτὸς εἵναι, εἶπεν ὁ δ' Ἐπερών. Ἀναγνωρίζεις τὸν ἡχηρὸν ξηρόβηχά του καὶ τὴν προπετὴ στάσιν τῆς κεφαλῆς του;

— Τότε, εἶπεν ὁ δ' Ὡ, εἵναι παγίς.

— Ὅπως δῆποτε, ἀπήντησεν ὁ Σχομβέργ, εἵναι αὐτός· ἀφοῦ δ' αὐτὸς εἵναι: *Εἰς τὰ ξίγη, εἰς τὰ ξίγη!*

Τῷ ὄντι, δ' ἦτο ὁ Βουσύ, ὅστις, παρὰ τὴν προειδοποίησιν τοῦ Σκίν - Λύκ, ἤρχετο μόνος, ἀποχαιρετίζας τοὺς φίλους του εἰς τὴν θύραν τοῦ μεγάρου Μονουοκανσύ. Μὴ φέρων ἕτερα ὄπλα εἰμὴ τὸ ξίφος καὶ τὸ ἐγχειρίδιόν του, διηυθύνετο πρὸς τὴν οἰκίαν, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν περιέμεναν αὐτὸν ἐρωμένη τις, ὡς ἠδυνάτό τις νὰ πιστεῖται, ἀλλ' ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν, κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐκάστου μηνός, ἔστελλεν αὐτῷ ἡ βασίλισσα τῆς Ναθάρρας εἰς ἀνάμνησιν τῆς φιλίας των, καὶ τὴν ὁποίαν ἐπιστολὴν ὁ ἀνδρεὺς εὐγενής, κατὰ τὴν πρὸς τὴν ὡραίαν Μαργαρίταν του δοθεῖσαν ὑπόσχεσιν, ἣν οὐδ' ἀπαξ εἶχεν ἀθετήσῃ, μετέδιδεν αὐτοπροσώπως νὰ λάβῃ ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ κυρίστου, ὅπως μὴ ἐκθέσῃ ἕτερον εἰς κίνδυνον.

Εἶχε διέλθει ἐν ἀσφαλείᾳ τὴν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῶν *Μεγάλων Αὐγουστίνων* μέχρι τῆς ὁδοῦ *Ἀγίου Ἀντωνίου* ἀπόστασιν, ὅτε, ἀφικόμενος εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ τῆς *Ἀγίας Αἰκατερίνης*, οἱ ὀξυδερκεῖς καὶ ἐξησκημένοι εἰς τὸ σκότος ὀφθαλμοὶ του διέκρινον τὰς ἀνθρωπίνους μορφάς, τὰς ὁποίας ὁ δούξ δ' Ἀνζιού, μὴ ὦν προικατελημένος, δὲν ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ πρότερον. Ἀλλως, ἐν τῇ ἀληθείᾳ γενναῖα καρδίᾳ, ἐπικρατεῖ κατὰ τὴν προσέγγισιν τοῦ κινδύνου, ἐξαφίς τις, ἡ ὁποία ὀξύνει μὲχρι πλήρους ἐντελείας τὰς αἰσθησεις καὶ τὴν διάνοιν.

Ὁ Βουσύ ἠρίθμησέ τὰς μελανίας σκιὰς ἐπὶ τοῦ φαῖου τοίχου.

— Τρεῖς, τέσσαρες, πέντε, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, χωρὶς ν' ἀπαριθμῶμεν τοὺς ὀπίσθεν τινος γωνίας ἀναμφιβόλως κρυπτομένους θεράποντας, οἵτινες θέλουσι προσδράμει εἰς τὴν πρώτην πρόσκλησιν τῶν κυρίων των ὡς φαίνεται, δὲν μὲ περιφρονοῦσι. Διάβολε! εἵναι ἀρκετὴ δουλειὰ δι' ἑνα μόνον. Ἐμπρός, ἔμπρός! ὁ Σκίν - Λύκ δὲν μὲ ἠπάτησεν, ὥστε, καὶ ἂν αὐτὸς πρῶτος μὲ πληγώσῃ, θὰ τῷ ἐκφράσω τὰς εὐχαριστίας μου διὰ τὴν προειδοποίησιν.

Ταῦτα δὲ διαλογιζόμενος, προέβαιεν· ἀλλ' ἡ δεξιὰ του ἐκινεῖτο ἐλευθέρως ὑπὸ τὸν μανδύαν, διότι, διὰ τῆς ἀριστερᾶς, εἶχεν ἀφαιρέσει τὴν σφρίγγυνσάν αὐτὸν περόνην.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ Σχομβέργ εἶχεν ἀναφωνήσει: *εἰς τὰ ξίγη!* μετὰ τὴν ὁποίαν κραυγὴν, ἐπικληθῆσεν ὑπὸ τῶν

τεσσάρων συντρόφων του, οἱ εὐγενεῖς ὥρμησαν κατὰ τοῦ Βουσύ.

— Αἱ κύριοι, ἀνέκραξεν οὗτος, διὰ τῆς ὀξείας, ἀλλ' ἡρέμου φωνῆς του, θέλετε νὰ φονεύσετε, ὡς φαίνεται, τὸν πτωχὸν Βουσύ! Μήπως τὸν θεωρεῖτε θηρίον, ἀγριοχοῖρον; Ἀλλ' ὁ ἀγριοχοῖρος θὰ ξεκάμητινὰ ὑμῶν· σᾶς τὸ λέγω ἐγὼ καὶ γνωρίζετε ὅτι οὐδέποτε ἀθετῶ τὸν λόγον μου.

— Ἔστω, εἶπεν ὁ Σχομβέργ· τοῦτο ὅμως δὲν σὲ μεταβάλλει ἀπὸ κακοσχετοσχημένον, κύριε Βουσύ δ' Ἀμβουάζ, ἀφοῦ μᾶς ὀμιλεῖς οὕτως, ἐπιππος ὦν, ἐνῶ ἡμεῖς εἰμεθα πεζοί.

Ἡ δεξιὰ δὲ τοῦ λέγοντος ταῦτα νέου ἐξῆλθε τοῦ περιεκλυπτοντος αὐτὸν μανδύου, χωρὶς ὁ Βουσύ νὰ ἐννοήσῃ ἐπὶ τίνι σκοπῷ ἐποιήσατο τὴν κίνησιν ταύτην, νομίσας ὅτι ἠπειλεῖ αὐτόν.

Ἐβελλε, λοιπόν, ὁ Βουσύ ν' ἀπαντήσῃ, ὡς ἀπεκρίνετο συνήθως, ὅτε, ἐνῶ ἤθελε νὰ κεντήσῃ διὰ τῶν πτερινιστήρων τὸν ἵππον του, ἡσθάνθη αὐτὸν πίπτοντα. Ὁ Σχομβέργ, διὰ τῆς ἰδίας αὐτῷ ἐπιδεξιότητος, τῆς ὁποίας εἶχε παράσχει δείγματα κατὰ διαφόρους συμπλοκάς, μολονότι νεώτατος, εἶχεν ἐξακοντίσει εἰδός τι μαχαίρας, τῆς ὁποίας ἡ πλατεῖα λεπίς ἦτο βρυστέρη τῆς λαβῆς, ἡ ὁποία μάχαιρα ἐνεπήχθη εἰς τὴν κνήμην τοῦ ἵππου.

Τὸ ζῶον ἐχρεμέτισεν ὑποκώφως καὶ ἐγρονυπέτησεν, ἀλλ' ὁ καθ' ὅλα ἕτοιμος Βουσύ εὐρέθη ὀρθὸς μὲ τὸ ξίφος γυμνὸν εἰς χεῖρας.

— Ἄ! ἄθλιοι! εἶπεν, εἵναι ὁ μᾶλλον ἀγαπήτός μοι ἵππος· θὰ μὲ τὸν πληρώσετε.

Ἐνῶ δ' ὁ Σχομβέργ, παρὰσυρόμενος ὑπὸ τῆς ἀνδρείας του, ἐπλησίαζε, μὴ ὑπολογίζων καλῶς τὴν διάμετρον τοῦ ξίφους τοῦ Βουσύ, τοῦ ὁποίου τὴν λαβὴν οὗτος ἐκράτει ἐγγὺς τοῦ στήθους του, τὸ ξίφος τοῦτο ἔλαβεν ὠθησιν πρὸς τὰ ἔμπρος καὶ διετρύπησε τὸν μηρὸν αὐτοῦ.

Ὁ Σχομβέργ ἀφῆκε κραυγὴν.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Βουσύ, τηρῶ τὸν λόγον μου; Εἰς ἀχρηστὸς! Ἐπρεπε τὴν χεῖρα τοῦ Βουσύ καὶ ὄχι τὴν κνήμην τοῦ ἵππου του ν' ἀποκόψῃς, ἀνεπιτήδειε.

Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ καὶ ἐνῶ ὁ Σχομβέργ ἐπέδενε διὰ τοῦ μανδηλίου τὴν πληγὴν του, ὁ Βουσύ προέτεινε τὴν αἰχμὴν τοῦ μακροῦ ξίφους του κατὰ τοῦ προσώπου καὶ τοῦ στήθους τῶν τεσσάρων κατ' αὐτοῦ ἐπιτιθεμένων, μὴ καταδεχόμενος νὰ καλέσῃ εἰς βοήθειαν, διότι τοιοῦτοτρόπως ἤθελεν ἀναγνωρίσει ὅτι εἶχεν ἀνάγκην αὐτοῦ. Μόνον δὲ συστρέψας τὸν μανδύαν του περὶ τὸν ἀριστερὸν βραχίονά του καὶ σχηματίσας οὕτως ἀσπίδα, ὑπεχώρησεν, οὐχὶ ὅπως τραπῇ εἰς φυγὴν, ἀλλ' ὅπως ἐπακουμβήσῃ εἰς τὸν τοῖχον καὶ προφυλάξῃ τὰ νῶτά του, καταφέρων δέκα κτυπήματα ἀνὰ λεπτόν τῆς ὥρας καὶ ἐνίοτε αἰσθνόμενος τὰ χαλαρὰν ἀντίστασιν τῆς σαρκὸς, ἥτις δεικνύει ὅτι τὰ κτυπήματα ἐπιτυχάνουσιν. Ἀπὸ μόνον ὠλισθήσε καὶ αὐτομά-

τὸς ἔφερε τὸ βλέμμα πρὸς τὸ ἔδαφος, ἢ δὲ στιγμή ἐκείνη ἤρκεσεν, ὅπως ὁ Κουέλος τραυματίσῃ αὐτὸν εἰς τὸ πλευρόν.

— Τὸν ἐπλήγωσα, ἀνέκραζεν ὁ Κουέλος. — Ναί, εἰς τὸ ἐνδύμα, ἀπεκρίθη ὁ Βου-
σὺ, ὅστις οὐδ' ὅτι ἐπληρώθη ἤθελε νὰ ὁ-
μολόγησῃ, ὡς πράττουσιν οἱ φοβούμενοι.

Ὁρμήσας δὲ κατὰ τοῦ Κουέλου, ἔρριψε τὸ ξίφος τούτου εἰς ἀπόστασιν δέκα βημά-
των. Δὲν ἠδυνήθη ὅμως νὰ συμπληρώσῃ τὴν νίκην του, διότι, κατὰ τὴν αὐτὴν στιγ-
μήν, ὁ δ' Ὡ, ὁ Ἐπερνὼν καὶ ὁ Μωξίρον προσέβηλόν αὐτὸν ὀρμητικώτερον. Συγ-
χρόνως ὁ Σχομβεργ εἶχεν ἐπιδέσει τὸ τραύ-
μα του καὶ ὁ Κουέλος εἶχεν ἀνταλλάξει τὸ ξίφος του, ἐπομένως ἠννόησεν ὅτι ἤθελε περικυκλωθῇ, ὅτι μία μόνη στιγμή ἀπέ-
μεινεν αὐτῷ, ὅπως στηριχθῇ εἰς τὸν τοῖχον, καὶ ὅτι ἤθελεν ἀπολεσθῇ, ἐὰν μὴ ἐπωφε-
λεῖτο τῆς στιγμῆς ἐκείνης.

Ὁ Βουσὺ ἐποιήσατο ἄλλα πρὸς τὰ ὀ-
πίσω, ἀπομακρυνθεὶς τρία βήματα τῶν ἀν-
τιπάλων του· πλὴν τάχιστα τέσσαρα ξίφη ἐπλησίασαν αὐτὸν ἐκ νέου, καίτοι ἀργά,
διότι εἶχε φθάσει εἰς τὸν τοῖχον. Ἐκεῖ ἔ-
στη ἰσχυρὸς ὡς Ἀχιλλεὺς ἢ Πολύδωρος καὶ μειδιών ἐνώπιον τῆς θυέλλης τῶν πο-
λυαριθμῶν ἐλιγμῶν τῶν ξιφῶν τῶν ἀνι-
γωνιστῶν του.

Αἰφνης ὅμως ἠσθάνθη ἰδρωτὰ ῥαίνοντα τὸ μέτωπόν του καὶ νέφος διερχόμενον πρὸ
τῶν ὀφθαλμῶν του.

Εἶχε λησμονήσει τὸ τραῦμα του, τὸ ὁ-
ποῖον ὅμως ἐνεθυμίζον αὐτῷ τὰ συμπτώ-
ματα ἐπερχομένης λιποθυμίας.

— Ἀ! χάινεις τὴν δύναμίν σου, ἀνέ-
κραζεν ὁ Κουέλος, διπλασιάζας τὰ κτυπή-
ματα.

— Ἰδού! κρίνε μόνος σου, ἀπεκρίθη ὁ
Βουσὺ.

Ἐκτύπησε δ' αὐτὸν κατὰ τὸν κρόταφον
διὰ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους του. Ὁ Κουέ-
λος ἔπεσε χαμαί.

[Ἐπεται συνέχεια εἰς τὸν Β' Τόμον].

Δ.μλ.

Ο ΣΚΕΛΕΤΟΣ ΤΗΣ ΟΡΝΙΘΟΣ

[Ἐκ θεμιστεύματος ἀναγέρου ἀξιωματικοῦ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος].

Κατὰ τὸ ἔτος 1807, ὁ ἀνδρεῖος στρα-
τὸς τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, νικητὴς ἀ-
ναδεχθεὶς πανταχοῦ, ἔσπευδε νὰ συγκεν-
τρωθῇ εἰς τὴν ἀρχαίαν Πρωσίαν καὶ δὲν
περιέμενεν εἰμὴ τὸ σημεῖον τοῦ ἀρχηγοῦ
του, διὰ νὰ ὁρμήσῃ εἰς νέας μάχας. Τὰ
διάφορα σώματα, ἔξ ὧν συνέκειτο, ἦσαν
διεσκορπισμένα εἰς διάφορα μέρη, κατέ-
χοντα ἀκτῖνα ἐξ ἡ ὁκτῶ λευγῶν, ἢ δ' ἀρ-
χαία φρουρά, τοποθετημένη εἰς τὸ κέν-
τρον, ἐξέτεινε τὰς πιστάς τῆς τάξεως πέ-
ρὴς βουνοῦ, εἰς οὗ τὴν κορυφὴν ὑψοῦτο ἡ
σκηνὴ τοῦ αὐτοκράτορος.

Ἦτο μεσονύκτιον.

Βαθεῖα σιγὴ ἐπεκράτει εἰς ἀπάσας τὰς
παρθρῶν κατασκηνώσεις καὶ δὲν διε-
τετο εἰμὴ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ὑπὸ
τῶν βημάτων τῶν ἀξιωματικῶν, οἵτινες

περιεπόλουν, ἀνταλλάσσοντες μετὰ τοῦ σκο-
ποῦ τὸ σύνθημα. Ἄν κατὰ τύχην διέδκινεν
ἐκεῖθεν περιηγητὴς τις καὶ ἔτεινε τὸ εὖς,
δὲν ἤθελεν ἐννοήσῃ ποσῶς, ὅτι εἴκοσι μυ-
ριάδες ἀνδρῶν εὕρισκοντο πλησίον του· το-
σοῦτον οἱ ἡμερησίοι κόποι καθίστων βαθὺν
τὸν ὕπνον τοῦ στρατιώτου μας.

Πάντες ἐκοιμῶντο, ἐξαίρουμένον τοῦ αὐ-
τοκράτορος, τοῦ Μαμελούκου Ὁσμάν καὶ
ἐμοῦ, ὅστις, ἐπὶ κεφαλῇ ὦν κατ' αὐτὴν
τὴν ἡμέραν τοῦ ἀποσπάσματος τῆς φρου-
ρᾶς, περιεπάτουν πρὸ τῶν σκηνῶν, ἀναμι-
μνησόμενος ἐκείνων, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἡ-
μῖν τότε μαικράν.

Εἰς μικρὰν τινα θέσιν, κειμένην εἰς τὸ
βάθος τῆς σκηνῆς καὶ χρησιμεύουσαν ὡς
σπουδαστήριον, ὁ Ναπολέων, ἐσκυμμένος
ἐπὶ μιᾷ τραπέζῃ, ἐμελέτα γεωγραφικὸν
χάρτην· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἠκολούθουν
τὸν ῥοῦν τῶν ποταμῶν, ἀνακαλύπτοντες
τὴν θέσιν τῶν πρωτευουσῶν πόλεων, καὶ
τίς οἶδεν! ἂν, περιπλανῶν ἐπὶ τῶν ἀπε-
ράντων τῆς Ρωσσίας πεδιάδων ὁ Ναπο-
λέων τὸ βλέμμα του, δὲν κατεβίβρωσκεν
αὐτὴν ταύτην τὴν αὐτοκρατορίαν, εἰς ἣν
ἐπληρώσαμεν τοσοῦτον ἀκριβὲς θριάμβους
τινὰς ἀνωφελεῖς.

Ἐν τούτοις ἡ νύξ προσέβαινε καὶ ὁ Να-
πολέων εἰργάζετο πάντοτε ἀπὸ τῆς ἀνα-
τολῆς τοῦ ἡλίου οὐδὲν ὡς εἶχεν ἀναπαυθῇ
καὶ ἡμῖν βέβαιος, ὅτι, ἀναίσθητος πρὸς τὰς
ἀνάγκας τῆς φύσεως, δὲν ἐσυλλογιζέτο
ποσῶς νὰ ὑποστηρίξῃ διὰ τινος τροφῆς
αὐτὸ τὸ σῶμα, ὅπερ ἐξισθάνει μὲ τοὺς κό-
πους καὶ τὰς ἀδικαιεπτους μελέτας.

Μικρὸν παρὰ τὸν ὕπνον εἰς τὸ σπου-
δαστήριον τοῦ αὐτοκράτορος, καὶ, ἐπειδὴ
περιεφερόμην ἡδισκώπως περὶ τὴν νέαν
ταύτην αὐτοκρατορικὴν κατοικίαν, ἠδυνάμην
εὐκόλως νὰ τὸν βλέπω παραδεδομέ-
νον εἰς τὰς μελέτας του· ὅταν ἐπανελάρ-
χανον τὸν κύκλον, δὲν ἔδει νὰ διαγράψω,
μέχρις οὗ φθάσω εἰς τὸ παρὰ τὸν, ἔλεγον
κατ' ἐμαυτόν:

— Αὐτὴν τὴν φορὰν ἀναμφιβόλως δὲν
θὰ εἶνε ἐκεῖ.

Ἐφθανον, ἀλλ' ὁ λύχνος ἔκαε πάντοτε
καὶ ὁ Ναπολέων δὲν εἶχε κινηθῇ· ἐξηκο-
λούθουν τὴν κυκλοτερῆ περιδιάβασίν μου
καὶ ἤρχισα νὰ πιστεύω, ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ
νύξ θέλει παρέλθῃ ὡς τόσαι ἄλλαι διὰ τὴν
Μεγαλειότητά του, ἄνευ ἀναπαύσεως καὶ
ἄνευ ὕπνου.

Κουρασθεὶς νὰ περιέρχωμαι τοιοῦτο τρό-
πος, ἐφθασα εἰς τὴν πρώτην θέσιν, ὅπου
εὗρον τὸν Ὁσμάν, ὅστις μοι εἶπε μὲ ἀκτι-
νοβολοῦν πρόσωπον:

— Ἄς ἔχῃ δόξαν ὁ Θεός! ἐκοιμήθη,
μοι τὸ εἶπεν ὁ ἴδιος· ἦτο καιρός.

— Εἶσαι καὶ σὺ καταπεποννημένος, ἀ-
γαπητέ μοι Ὁσμάν;

— Ἄν ἦτο αὐτὸ μόνον! μὰ τὴν πίσιν
μου ὑπομονή! δὲν βλέπεις ἕνα τάπητα μα-
λακόν; Ἐπ' αὐτοῦ κοιμᾶται κανεὶς καὶ
εἰς τὸ Κεραμεικόν; ἀλλὰ φεῦ! ἄλλο τι μὲ
ἐνοχλεῖ· γνωρίζεις ὅτι εἶνε μία ὥρα τῆς
πρωῆς καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐωθινοῦ ἐγερτη-

τηρίου δύο ἄνθρωποι εἰς τὸ στρατόπεδον
δὲν ἔλαβον τροφήν;

— Γνωρίζω ἕνα, τῷ ἀπεκρίθη, τὸν
αὐτοκράτορα.

— Καὶ ὁ ἄλλος εἰμ' ἐγώ, εἶπεν ὁ Ὁ-
σμάν, κωμικῶς μορφαζών· ἐπιστρέφων εἰς
τὴν σκηνὴν ἢ μάλλον εἰς τὸ παραπήγμα,
ὅπου ἤδη εὕρισκόμεθα, ἤλπιζον νὰ φάγω
ὀλίγον· ἀλλὰ ματαία ἐλπίς! ἔσπευε νὰ
φέρω διαταγὰς εἰς τὸν στρατηγόν, τὸν δι-
οικοῦντα τὴν ἀριστερὰν πτέρυγαν, νὰ σπεύ-
σω δὲ ἀκολούθως πρὸς τὸν διοικοῦντα τὴν
δεξιάν· ὅταν δ' ἐπανῆλθον πάντες ἐκοι-
μῶντο, στρατηγοὶ καὶ στρατιῶται, δὲν εὖ-
ρον δὲ ἄλλο, εἰμὴ τὴν ὄρνιθα, τὴν φιάλην
καὶ τὸν μικρὸν ἄρτον, τὰ προσδιωρισμένα
διὰ τὸν αὐτοκράτορα.

— Ἔως ἐδῶ δὲν βλέπω τίποτε δυνά-
μενον νὰ δικαιολογήσῃ τὴν φαινομένην
χαρὰν σου.

— Περιμένετε λοιπόν! ὁ αὐτοκράτωρ
μοι λέγει: «Ὁσμάν, ἔσο θαλαμηπόλος μου,
φίλε μου· ἐτοίμασον τὴν κλίνην». Καί...
δὲν ἀκούεται πλέον. Ὡ! μὰ τὴν πίστιν
μου, κοιμᾶται ὡς ὁ ἔσχατος γρεναδιέρος.
Τὸ νὰ διαταρᾷ τις τὴν ἀνάπαυσίν του,
ἵνα τὸν ὑποχρεώσῃ νὰ δειπνήσῃ, θὰ ἦτο
τρέλλα. Κύριος οἶδε πῶς ἤθελε μὲ ὑποδε-
χθῇ!... Βλέπω λοιπόν, λοχαγέ μου, ὅτι
πρέπει νὰ μεταχειρισθῶ τὰ δεῖπνον τοῦ
αὐτοκράτορος τῶν Γάλλων.

— Ἐὰν ἐξυπνήσῃ, Ὁσμάν!

Αἱ λέξεις αὗται, ἃς ἐπρόφερον διὰ νὰ
τὸν ἀνησυχίσω ὀλίγον, παρήγαγον μαγευ-
τικώτατον ἀποτέλεσμα. Ὁ Ὁσμάν, ὅστις
εἶχεν ἤδη πλησιάσει εἰς τὴν τράπεζαν, ἐξ
ἧς ἔκειτο ἡ μακαρία ὄρνις, ὡπισθοδρόμη-
σεν ἐσπευσμένως.

— Ἄν ἐξυπνήσῃ, λέγετε; ὁ Θεὸς νὰ
μὰς φυλάξῃ! ἀλλ' ὄχι, ὄχι! γινώσκω κάλ-
ιστα ὅτι μᾶλλον ὅτι κοιμᾶται ὀλίγον, κοι-
μᾶται τοῦλάχιστον ἄνευ διακοπῆς...
δὲν δύναμαι νὰ ἀνθέξω πλειότερον, αἰσθά-
νομαι τοὺς ἀκροβολισμοὺς τοῦ στομάχου
μου! ἄχ! ἃς εἶχον μόνον ἕν τεμάχιον ἄρτου!

— Οἱ Ἐπίλεκτοί μας πρέπει νὰ ἔχωσι.

— Ἀχ! μάλιστα! ὁ ἄρτος εὕρισκεται
εἰς τοὺς σάκκους των, τοὺς ὁποίους μετα-
χειρίζονται ἀντὶ προσκεφαλαίων· ὑπάγετε
λοιπόν νὰ ἐξυπνήσῃτε τοὺς πτωχοὺς αὐ-
τοὺς διαδόλους!

— Ἡ ὄρνις ἄλλως τε εἶνε τρυφερώτερη,
κύριε Ὁσμάν.

Ὡς πιστὸς ἱστορικὸς ὀφείλω νὰ εἶπω
ὅτι ἐπάλασσε πολὺν καιρὸν εἰσέτι μὲ τὰς
βασάνους τῆς πείνης. Τέλος, μὴ δυνάμενος
ν' ἀνθέξῃ, ἐσκέπη νὰ κόψῃ ἕν μηρίον, ἕν
τεμάχιον ἄρτου καὶ νὰ ἀνοίξῃ τὴν φιάλην.

— Ἐὰν ἐζήτηι νὰ φάγῃ εἰς τὴν κλίνην
του, πράγμα ὅπερ οὐδέποτε εἶδον νὰ πρά-
ξῃ, θὰ τὸν κάμω νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ὅλον
αὐτὸ ἦτο τὸ λείψανον τοῦ χθεσινοῦ γεύ-
ματος· θὰ τὸ πιστεύσῃ, ἐπειδὴ τὸ τοιοῦ-
τον εἶνε δυνατόν καὶ θὰ φάγῃ.

Ἐντὸς ὀλίγου ὁ μηρὸς τῆς ὄρνιθος
ἐχάθη· ὁ Ὁσμάν, ἐνθαρρυνόμενος εἰς τὸ
ἐγκλημα, ἔφαγε καὶ τὸν δεύτερον μη-
ρόν, ἔπειτα ἔφαγε τὴν μίαν πτέρυγαν, ἀ-
κολούθως τὴν ἄλλην καὶ ἐν διαστήματι ἐ-